

فیلمنامه

سحر ۱۴۲

نویسنده: نرگس آبیاری

به همراه گفت‌وگوی امید روحانی و نرگس آبیاری

تهران - ۱۳۹۴

سرشناسه: آبیار، نرگس، ۱۳۴۹-
عنوان و نام پدیدآورنده: فیلمنامه شیار ۱۴۳ همراه با گفت‌وگو امید روحانی و نرگس آبیار /
گردآورنده رضوان کوثری مهر.
مشخصات نشر: تهران: آگه‌سازان سبز، ۱۳۹۳.
مشخصات ظاهری: ۱۳۸ ص.
شابک: ۵۰۰۰۰ ریال: ۱-۰۶-۸۲۹۵-۹۶۴-۹۷۸
وضعیت فهرست‌نویسی: فیفا
موضوع: آبیار، نرگس، ۱۳۴۹ - -- مصاحبه‌ها
موضوع: فیلمنامه‌های فارسی
موضوع: فیلم‌نامه‌ها
شناسه افزوده: کوثری مهر، رضوان، ۱۳۶۰-
شناسه افزوده: روحانی، امید، ۱۳۲۶-
رده‌بندی کنگره: ۱۳۹۳ ش ۹ / PN۱۹۹۷
رده‌بندی دیوبی: ۷۹۱/۳۴۷۲
شماره کتابشناسی ملی: ۳۶۷۸۷۱۸

انتشارات آگه‌سازان

فیلمنامه شیار ۱۴۳
همراه با گفت‌وگوی امید روحانی و نرگس آبیار
گردآورنده: رضوان کوثری مهر
ویراستار: امیر هوشنگ توکلی ثانی
صفحه آرایی: پیمان مجتهدپور
چاپ اول: پاییز ۱۳۹۴
تیراژ: ۱۰۰۰ نسخه
قیمت: ۵۰۰۰۰ ریال
چاپ: دیبا
سایت: www.agahsazan.ir
کلیه حقوق متعلق به انتشارات آگه‌سازان است.

سال‌هاست فیلم کوتاه و مستند ایران را با دقتی وسواس‌گونه تعقیب می‌کنم و این بخت را دارم که عضو هیأت انتخاب یا گاهی داور این جشنواره‌ها باشم که لذتش فقط دیدن فیلم‌های کوتاه و مستند و کشف استعدادهای تازه است.

مواجهه من با نرگس آبیاری در یکی از همین جشنواره‌ها بود که یک فیلم کوتاه و یک مستندش را دیدم.

مستند روز پس از روز دهم داستان پیرمردی ست شتردار که شترهایش را برای مراسم عاشورا یا شبیه‌خوانی می‌دهد؛ اما خودش عاشق شترهایش است و وقتی یکی از شترها می‌میرد، شیدا و سرگردان می‌شود.

موضوع بسیار جالب بود و وقتی یکی دو سال بعد فیلم محمدعلی هاشم‌زهی، فیلم‌ساز بلوچ را با مضمونی مشابه دیدم، یاد فیلم خانم آبیاری افتادم. هرچند فیلم هاشم‌زهی درباره عشق یک شتر به صاحبش بود.

دو سال پیش، من که فیلم‌های فیلم‌سازان اول و دوم را تعقیب می‌کنم و فیلم‌های‌شان را پیش از شروع جشنواره می‌بینم فیلم خانم آبیاری - اشیا از آن‌چه در آینه می‌بینید به شما نزدیک‌ترند - را هم دیدم. فیلم در قالب، شبیه یک تله‌فیلم به نظر می‌آید اما حسی از طراوت و تازگی در فیلم بود که آن را برجسته می‌کند. سادگی مضمون، راحتی اجرا، سبکی حرکت‌ها، دقت در جزئیات و دکوپاژ ساده و حسی فیلم نشان از بروز و ظهور یک استعداد داشت؛ یعنی بسیار فراتر از یک تله‌فیلم.

در هیأت انتخاب بخش مستند جشن خانه سینما فیلمی از رضا رضوی

بود به نام ثانبه‌های سربی با بازی نرگس آبیاری. حالا موضوع ابعاد تازه‌ای می‌یافت. شمار ۱۴۳ را به لطف خانم آبیاری در دفترشان می‌بینم به قصد انجام همین مصاحبه.

هرچند دیگر از آن طراوت و سرزندگی، از آن سادگی طبیعی و ناپختگی جذاب و شیرینی و روانی کم‌تر خبری بود اما جای خود را به نوعی پختگی و به «سینما»یی داده بود که می‌کوشد همه آن صفت‌های اولی را بسازد، بیافریند و در واقع در یک ساخت‌وساز به چنگ آورد. می‌کوشد از همه دشواری‌های پرداختن به موضوعی چنین حاد بپرهیزد، به هیچ دامن نمی‌نفتد، جان به سلامت ببرد و باید اعتراف کرد که تا حد زیادی هم موفق می‌شود.

به رغم کوشش آبیاری در پرداخت باطراوت و سرزنده به جزئیات، به آدم‌های فرعی ماجرا، یک تلفنچی، چند بچه، بازی‌ها، آداب پختن و شستن و خمیر کردن و همه این جزئیات جذاب و با وجود اتخاذ دکوپاژی شبیه به آن سادگی و روانی فیلم اول، شمار ۱۴۳ به همه آن هدف‌ها نمی‌رسد؛ هرچند به نظرم ما را وارد حیطه و نگاهی جدید به تنها ژانر موجود در سینمای ایران می‌کند.

فیلم جنگی یا دفاع مقدس پر است از ظرایف، از یک نگاه هم‌دلانه، یک سینمای قابل قبول (به رغم همه مشکلات) و البته نشان از یک استعداد تازه‌وارد که تازه راه افتاده است.

امید روحانی